

Dr. Kolláth György

Sok éve, Svejik-jellegű civilként tettem-vettem abban a belügyminiszteri bizottságban, amelyek a Duna-gate ügyet kivizsgálta, szakmailag feltálalta, s az öntisztulást elindította. Záró-munkánk utolsó mondatát fejből idézném: XY fejezze ki sajnálkozását a történetek miatt, s tegyen garanciális értékű, intézményes lépéseket a jogállami rend érdekében. A tanulságokat – sajnos – mélyen és tisztességesen máig nem vonta le senki sem

(Vesd össze: Watergate!). Az eddigi magyar belügyminiszterek besszre játszottak. Ezért masírozhatnak elő - politikai megrendelésre - csontvázak a szekrényből. Horváth István pl. nem tudta és nem hitte el, hogy alatta mit művel a titkos apparátusa. Ez számára végzetesnek bizonyult. Gaál Zoltán átlátta, hogy nagy baj van, mégis gentlemanként megadta a teljes körű feltárás és a múlttal való szembenézés valós esélyét. Ám arra már nem maradt sem ideje, sem esélye, hogy tartós, garantált rendet vágjon. (Gaál bátorságát azóta sem vette magára senki sem.) A Németh Miklós vezette kormány ugyan(is) pár hét alatt eloltotta a tüzet. Azóta a kis tüzeket élesztgetik, a nagyokat egymással, másokkal átugortatják. A jövőt az utódok törvényekben álmodták meg, de a múlt, mint döglött akna (?) itt maradt. Hol van itt a jellegzetes magyar, német stb. modell? Sehol. Az alvó sereg még akár kapóra is jöhet(ett)! Függetlenül attól, mennyi az igazság Medgyessy Péter „papírjaiban”, tetszés szerint beélesíthetők további bombák. Laikusok a „tűzserészek”, s talán fordítva is vannak bekötve. Nem tudják: mivel játszanak? Mindegy nekik?! Kérdezzék csak meg az őseiket erről!

Évekig hittem, hogy csak elő kellene venni a jegyzeteket, s abból dermesztő leleplezések csúsznának ki arról: ki kinek volt a tartója, célszemélye, „jótévedője”. Ám ez emberek erkölcsi és/vagy jogi megsemmisülésével járna. Megéri? A köz(eg) minderre kézlegyintéssel reagált. Volt, aki megszégyenülten félreállt, de olyan is, akiről lepergett minden. Még neki állt feljebb! Már nem hiszek ebben az igazságtételben, és nem is érdekel. Kodály Zoltán mondta: két fellebbezési fórum van, az idő és a nép. Mindkettő már döntött. Ami maradt: az szóma. Értelmetlen dolog visszamenni oda, hogy több tízezer olyan minisztériumi tisztviselő, sport-potentát, sajtós, pap, melós vagy tanító volt anno, akik a belső elhárításnak buzgón vagy kelleetlenül beszámoltak, jelentettek. Ezért pedig még ma is fej-, és jószágvesztés dukál?! A jog jelentős szelvényeiben 12 év már éppen elég elévülési idő volna. Használni sokszor nem tudunk, de ártani akkor sem szabadna. És vajon megvan mindehhez a masszív erkölcsi tőke?

Horváth Balázs belügyminisztersége idején az első – főosztályvezetői - feladatom az un. SZT-tisztek függő sorsának rendezésére koncepció kialakítása volt. Kezem munkájából nem lett semmi, mivel az korrekt átmenetet javasolt, ám a gya(ko)rló politika ütős megoldást látott volna szívesen. Boross Péter belügyminiszter tollbamondásban részesített arról, hogy ki is tartozzék – a politikai megbélyegzés okán – az ügynök-törvény „érintettjei” körébe. Csaknem tetszőleges kör. Mint a faluvégi pletyka során: az a céda, akit a vénasszonyok annak mondanak. Közismerten Kuncze Gábornak sem sikerült - nem a maga hibájából – jól kijönnie egy III/III-as levélváltásból, amely azt járta volna körül: mennyire voltak rossz fiúk a régi elnyomó legények. Pintér Sándor - távolról úgy tűnik – nem sokallta, hanem kevesellte az ügynökök számát, már ami a mai hadrafoghatóságot illeti. Azóta az ügynök-vadakat úgy kezelem, mint amikor a focimeccsen „hülye bírót!” kántálnak. Füttyülök rá.

Alkotmányossági válsághelyzet pedig nincsen. Ilyet e néven és címen a magyar közjog nem ismer. Az erre való hivatkozás csengő-bongó politikai blöff. A miniszterelnököt illető állítások politikai mélyütések, és nem jogi kategóriák, vagy evidenciák. 90 % politikai aknamunkához talán 10 %-nyi jogi szubsztancia járul. Ami ebben „jog” lehet, az mindössze irat-elemzés, vizsgálat adott körben és módon, nyilatkozat-háború, parlamenti kérdés, illetve interpelláció, hamis, avagy csúsztatott vád esetén pedig újabb személyiségi per. Ez kell?

Dr. Kolláth György

Előre láthatóan nem lesz győztese az afférnak. Egy civilizált, európai, demokratikus jogállam alapértékként, abszolút jogként tiszteli az ember méltóságához való jogát. Egy becsületes politikai kurzus még a megveszekedettnek hitt ellenségét sem hozza olyan helyzetbe, hogy annak semmi más esélye ne maradjon, mint rohamra menni. Bármilyen áron – nos ez az az elv, ami egy korrekt szisztémában felesleges. A rendszer örök, a stáb változékony. Ennyi. A magyar demokrácia tesztelői (nem pedig tisztelői!) köpnek a fundamentális elvekre. A cél sokkal egyszerűbb, ám kíméletlenebb: csak űzni a vadat a végsőkéig tovább! Némelyek azt gondolják: űzekedni jó, sőt az egyetlen valamirevaló dolog. De csak ha állat az ember. Avagy akkor, ha a politika tényleg mindössze a szex egyik perverzitása.

Brómot és/vagy felfújható gumi-partnert ajánlanék. Benne van a kincstári repi-bérlet árában.